

Het mooiste en het vreselijkste theatermoment van...

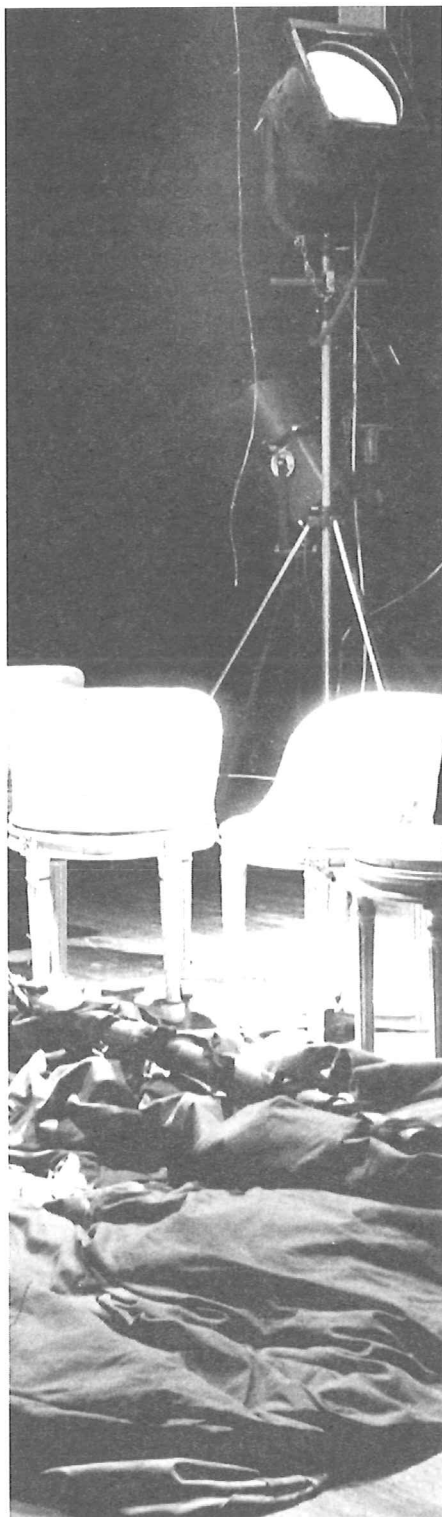
Hilde Van Caudenberg, opvoedster,
echtgenote van theaterrecensent
Tuur Devens

Mijn mooiste ervaring van dit seizoen was de doorloop van *Nievelt*, een choreografie van Alexander Baervoets. Die ging door in de stoffige, kale dansstudio van het Klapstuc in Leuven. Dit was voor mij heel nieuw, heel magisch. Een vol uur lang bleef ik als genaagd op de rand van mijn stoel zitten. In-dringende, repetitieve geluiden. En die dansbewegingen, zo verrassend, zo puur en poëtisch. Er sprong een energie op me over, die me in de ban hield. Het was het mooie *an sich*, zoals in de abstracte plastische kunsten, of in poëzie, waar je aan de tekens geen betekenis moet koppelen, maar die je gewoon op je af moet laten komen. Ik denk nog vaak aan die bewegingen terug als ik overdag met iets bezig ben, en heel sterk als ik bijvoorbeeld een wandeling door het bos maak.

De vreselijkste ervaring had ik in Theater aan het Vrijthof in Maastricht, met de voorstelling *Mijnheer Bach* door het Speeltheater van Eva Bal. Het was op een zondagmiddag, en bij het binnenkomen voelde je al dat dit mis zou gaan. Er was geen sfeer, overall ritse-lende zakjes chips, een op en neer geloop, en niemand die verantwoordelijk was om voor wat rust te zorgen. Je kan natuurlijk zeggen dat het stuk zelf genoeg moet hebben om de kinderen en het publiek in de ban te krijgen, maar in zo'n rommelige toestand beginnen, maakt het wel heel moeilijk. De kinderen bleven luidop praten, bleven snoepjes vragen, bleven chips eten.

Tot overmaat van ramp viel bij het simuleren van een storm een deel van het decor om. Het Speeltheater ving dat wel op door de voorstelling even stil te leggen, maar dat was de zoveelste onderbreking. Verder liepen er kinderen doodleuk over het podium, – het was toneel op toneel – van de ene kant naar de andere kant, om naar de wc te gaan. En ja, als er eentje begint, dan volgen er meer. Geen zaalverantwoordelijke die ingreep, ook de ouders lieten maar begaan.

Noem het voor mijn part theaterdiscipline, maar als je ergens van wil genieten, kan je niet met andere dingen bezig zijn. In Hasselt heb je vaak een inleidend woordje bij een voorstelling, en daarmee vermijd je al heel gemakkelijk een kermisfeertje. Ik snap zo'n

theaterbeleid in Maastricht niet, dat voor kinderen alles maar moet kunnen. Voor mensen die wel wilden kijken, was het ergerlijk. Onze dochter was ook behoorlijk boos op die kinderen.

Kees Blijleven, directeur van
het Ostadetheater, Amsterdam

Ik heb het afgelopen seizoen het meest gelachen bij *Brandweermannen* van Wederzijds, minstens even leuk voor volwassenen als voor kinderen. Het meest opgewonden, in de negatieve zin van het woord, heb ik me bij *Enter van de Mug met de Gouden Tand*. Wat een gemakzucht! *De Troje Trilogie* van Theater van het Oosten heeft me het meest aan het denken gezet. In de bewerking van Koos Terpstra werden de menselijke dilemma's die in dit klassieke verhaal beschreven worden, bijzonder actueel. Actrice Oda Spelbos wist mij bovendien viereneenhalf uur verliefd op Andromache te laten zijn. Het spannendste moment van het seizoen veroorzaakte een alcoholicus, aanwezig bij *Sterke drank in Oud-Zuid*, een voorstelling van De Wijze Kater (een amateurgroep). Al in de bar had hij zich luidruchtig aangemeld als liefhebber van sterke drank, met als pikant detail dat hij – na een leveroperatie – net ontslagen was uit het ziekenhuis. Met een flinke wodka achter de kiezen ging hij zich rechtstreeks bemoeien met wat zich op het podium afspeelde. Levensecht toneel!

Maar dé voorstelling van het jaar was toch *De vertellingen van 1001 Nacht* van de Firma Rieks Swarte. Al voor aanvang had ik het gevoel deel uit te maken van iets bijzonders. De sfeer in de zaal was verwachtingsvoller dan anders, het geroezemoes luider dan normaal. Het gemak en de techniek waarmee vervolgens werd gespeeld deed ons, het publiek, op het puntje van onze stoelen belanden. Bewonderenswaardig die minimale middelen waarmee men de sfeer van de vertellingen van Sjaharazaad wist neer te zetten. Maar het meest indrukwekkend was het spelplezier dat aan alle kanten van deze voorstelling afspatte, dat het publiek als het ware de vertelling binnentrok. Zo bleken twaalfhonderd jaar oude fantastische vertellingen nog altijd tot de verbeelding te kunnen spreken. Ik herinner me dat ik tijdens de voorstelling dacht: 'Wat is dit genieten!' Ik kon meegaan, de beslommeringen van alledag vergeten, tegelijk werd me meer verteld dan een sprookje. Ik citeer Rieks Swarte: 'Een voorstelling als deze brengt de islamitische wereld misschien iets dichterbij. Als het iets oplevert dat te maken heeft met hoe de wereld nu in elkaar zit, dan is dat mooi meegenomen.'